

စိုးဝင်း စာပေ

မင်းသိင်္ခ

တေးဆိုရှောသူ

၂ လင်း

အခန်း(၁)

သူ့စကားနှင့်သူ ချောင်ပိတ်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ သည် တစ်ခုကို တော့ သူက အောက်ကျ နောက်ကျနှင့်ပဲ ပြောရ ပြောရ ရအောင် တောင်းဆိုတော့မည့် ပုံစံလေး။

နိုင်သန့်ရှင်း သက်ပြင်း ရှိက်မိပါသည် ။

သူ့ဘက်ကလည်း သူဖွင့်ထားသော ရက်စတောရင့်မှာ စူးကို သီချင်း ဆိုခိုင်းဖို့ ဆိုတာ ဘယ်အချိန် ပြန်တွေးတွေး ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ပေ။

စူးလို ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသည့် ကောင်မလေးကို သူက ဘယ်လို လုပ်ပြီး စိတ်ချနိုင်မှာ လဲ။ သေချာ တွေးကြည့်လေ ပိုမိုမဖြစ်နိုင်လေ။

"အိမ်မှာ ပဲ နေပါလား စူးရယ်"

"ကိုရှင်း မသိဘူးနော် အိမ်မှာ လူပိုကြီးအဖြစ် နေရတာ ဘယ်လောက် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသလဲ ဆိုတာ စူး အလုပ် တစ်ခုခုလုပ်ပြီး စူးဘဝ ကို ပြောင်းလဲ ပစ်ချင်တယ်၊ စူးကို ကူညီပါ"

"ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ဖြစ်လာမှာ စိုးတယ်"

"ရှင်းအောင်နေရင် ရပါတယ်"

သည် ကိစ္စကို အလွန်အမင်း ဇွဲကြီးနေတာ မြင်ရတော့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မပြုနိုင်သည့် ကြားမှ ပင် လိုက်လျောချင် စိတ်တောင် ပေါက်လာရသ

ည် အထိ။

သူမ အကြည့်လေးတွေက လိုက်လျောချင်စရာ။ ဖြည့်ဆည်း ပေးချင် စရာလေးပါ။ ငြင်းရက်စရာ မရှိ။

"အင်းလေ ကျွန်တော် လေးငါး ဆယ်ရက်တော့ အချိန်ယူပါရစေဦး"

"အင်း"

စူးက အင်မတန်မှ စိတ်ချမ်းသာသွားပုံ။

"စူး ပျော်လိုက်တာ တကယ်ပါပဲ၊ စူး ဆိုပါရစေ ကိုရှင်းရယ်၊ အဲဒီဆန္ဒဟာ စူးဘဝအတွက် တစ်ခုတည်းသော အလင်းရောင်ပါ၊ စူး သိပ်ဆိုချင်ပါတယ်"

"စူးက မိန်းကလေး မဟုတ်လား၊ မေမေကလည်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မယုံရင် ပြောကြည့်ပါလား"

နိုင်သန့်ရှင်းက မေမေ့ကို စစ်ကူ ယူမိသည် ။ မေမေလည်း ပဲ သူနှင့် တစ်သဘောတည်း ရှိလိမ့်မည်ဟု သိထားသည် ။

"မေမေက ဘာကို မကြိုက်ရမှာ လဲ သားရယ်"

ဝရန်တာပေါ် တက်လာသော မေမေက တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသွားပြီး မေးလေသည် ။ နိုင်သန့်ရှင်းက မေမေ ရောက်လာတော့ အားတက် သွားမိကာ

"စူးက နေကြာမှာ သီချင်းဆိုမလို့ တဲ့ မေမေ၊ အဲဒါ ဇွတ်ပူဆာနေတယ်"

"နေကြာ" ဆိုတာ သူတို့ ပိုင်သော စားသောက်ဆိုင်၏ အမည်ပါ။

ဒေါ်ခင်မမက ထွဋ်ကို မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် ကြည့်ကာ ရင်ဘတ်

ဖိလေသည် ။ ကြားလိုက် ရတာကိုပင် အတော် အံ့သြ တုန်လှုပ်သွားပုံ။

သွားပါပြီ။ ထွဋ် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ် ကျသွား၏။ ဒေါ်ခင်မမ ဟန်ပန်က သဘောတူ လိုက်လျောဖို့ ဝေးစွ။ စကားအဖြစ် ပြောလိုက် တာကိုပင် မကြိုက်ချင်။

"မဟုတ်တာ သမီးရယ်"တဲ့ ။

ထွဋ်က ပခုံးလေး တစ်ချက်မြှင့်ကာ ပင့်သက်ရှိက်သည် ။ လူကြီးသူ မကတော့ ဒါမျိုးကို အလွယ်တကူ ခွင့်ပေး လက်ခံမတဲ့ လား။

နောက်တော့လည်း ထွဋ်က ရိုးသားစွာ အလုပ် လုပ်လိုခြင်း ဆိုတာ ကို နားလည် သွားနိုင်သည် ပဲ။

နိုင်သန့်ရှင်းကို ထွဋ် မျက်စောင်း ရွယ်လိုက်၏။ သူ တမင် ထွဋ်ကို အ နံတီနှင့် တွေ့ပေးလိုက်တာပါပဲ။ သူကတော့ အသာကလေး ရှောင်ထွက် သွားသည် ။

လူလည်း အူပုပ်၊ စိတ်ပုပ်၊ နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ကာ ထွဋ် မကျေနပ်ချင်။

မကျေမချမ်း ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံး စူးစူးကလေးတွေကို နားလည်စွာ သူ ပခုံးတွန့်၏။ တောင်းတောင်း ပန်ပန်လည်း ရယ်ပြဖြစ်သည် ။

သူ့ကို တကယ် စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုးလှပါသည် ။ စိတ်မချလွန်းလို့ မ လိုက်လျော နိုင်တာကို စူးကလေး သိပါစေဟု ဆုတောင်း နေဖြစ်သည် ။

"သမီး ဝါသနာပါတယ်၊ သိပ်ဆိုချင်ဆိုရင် အနံတီက စီးရီး ထုတ်ပေး မှာ ပေါ့၊ ဒီလို အပင်ပန်းခံစရာ မလိုပါဘူး"

အနံတီ ပြောလာသော နောက်ဆက်တွဲ စကားကြောင့် ထွဋ် ဘယ်လို

ဖြစ်သွားသည် မသိ။ နိုင်သန့်ရှင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး လှုပ်ခါ သွားရလေသည် ။

မေမေက ညီမလေးနှင့် တူသော စူးကို သည် လောက်အထိ ပုံအောချစ်သွားခဲ့ပြီပဲ။ သူကလေး ဆန္ဒကို ဘာမဆို ဖြည့်စွမ်း လိုက်လျော ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားရောသလား။

စူးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ စူးက နှုတ်ခမ်းလေး တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည် ။

သူမရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိ ကြည်နူး သွားလိုက်မလဲ။

"ငိုစရာလား သမီးရယ်၊ တိတ် တိတ်၊ ကြည့်စမ်း ဒီလောက်တောင် ဝမ်းသာ သွားရသလား၊ သမီး ဝါသနာ ဒီလောက်ကြီးမှန်း မသိပါဘူးကွယ်"

မေမေက စူးကို နှစ်သိမ့် ချော့မော့သည် ။ မေမေအသံမှာ လည်း ကြေကွဲ ဝမ်းသာမှု တစ်မျိုး ပျော်ဝင် နေလေသည် ။

"သမီး သီချင်း ဆိုဖြစ်အောင် အန်တီ လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ နေကြာမှာ ဆိုဖို့တော့ လက်လျှော့လိုက်ပါ၊ အန်တီ စိတ်မချဘူးကွယ်"

ထွဋ် တုံ့ပြန်စကားပင် မဆိုနိုင်။ လည်ချောင်း တစ်လျှောက် တစ်ခုခု နင်နေသလို ရှိပြီး ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် ရှိလှသည် ။

မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်မှာ လူတစ်ယောက်က ခုလောက်အထိ ကံကောင်း နိုင်သလား။ အံ့ဩစရာ။

ယုံရခက်ခက်နှင့် ဇေဝေဝါကြီး ဖြစ်နေရသည် ။ စောစောလေးကပဲ ရက်စတောရင့်မှာ သီချင်း ဆိုပါရစေဟု ထွဋ်က အငမ်းမရ ဇွတ်ပြောနေရတာ၊ ဆယ်မိနစ်ပင် မခြားဘဲ စီးရီး ထုတ်ပေးမည်ဟု ဆိုလာသူ ရှိခဲ့ပြီ။

ထိုလူကလည်း နှုတ်ဖျားလေးက ပြီးစလွယ် ပြောပြီး မေ့လျော့ ထား
မည့်သူ မဟုတ်။ အန်တီခင်မမမို့ ထွဋ်က အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မိလေသည်
။

"မေမေ စူးက အစွဲအလမ်း ကြီးတာနော်၊ မေမေ တကယ် ခွင့်ပြုနိုင်မှ
ပြော"

နိုင်သန့်ရှင်းက သူ့မိခင်ကို ဝင်ဟန့်တား သတိပေးမိသည် ။ သို့ပေမဲ့
အရာ မရောက်နိုင်တော့ပေ။

မေမေက နှုတ်ကျွဲခဲ့ပြီးသား။ ပြန်ရပ်သိမ်းရန် မလွယ်တော့။

"ကိုရှင်းနော် လိုက်မဖျက်နဲ့ "

သည် ကိစ္စကို သူ သဘောမကျတာ ထွဋ် တိတိကျကျ သိသည် ။ အန်
တီကသာ သူနှင့် အရင်တိုင်ပင်လျှင် ထိုစကား ထွဋ်ဆီ မရောက်ခင် သူ
ဖျက်ချပစ်မှာ ပါပဲ။

ခုတော့ ထွဋ်၏ ဖြစ်ချင်စိတ်ကလေးကို မြင်တွေ့ သိရှိရခိုက်မှာ အန်
တီက ဖြည့်စွမ်း ပေးချင်စိတ် တစ်ခုတည်းနှင့် ကတိ ပေးလိုက်တာပါ။ နို
င်သန့်ရှင်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။

"မေမေ စူး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နေရာတကာ
တကောက်ကောက် လိုက်နေရမှာ ၊ စဉ်းစားဦး"

"ကိုရှင်း"

ထွဋ်က သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အော်ပစ်လေသည် ။ ဒေါ်ခင်မမ က
တော့ အရယ်မပျက် အပြုံးမပျက်။ ထွဋ်ဆန္ဒကို လိုက်လျောဖို့ ယတိပြတ်
ဆုံးဖြတ်ပြီးပုံ။

"မေမေနော် နောက်မှ ခက်မယ်"

နိုင်သန့်ရှင်းက မျက်နှာကြီး စူပုပ် ပြောလာ၏။ ထွဋ် ရယ်ချင်သည် ။
ရယ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိခဲ့ပြီ။ အန်တီက ထွဋ်ဘက်မှာ မဟုတ်လား။

"အဟင်း ကိုရှင်း မကူညီလည်း ရတယ် သိလား"

သူ့ကို ကလိသလိုလို ခနဲ သလိုလို ပြောလာသည် မို့ သူမကို စူးစူးတ
ညှံတညှံ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဖြုန်းခနဲ အရယ်ရပ်တန့်ကာ ထွဋ်ရင်ထဲ တိမ်းမှူးလှုပ်ရှား သွားရလေ
သည် ။ သူ့မျက်လုံးတွေက ထွဋ် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲယူ သိမ်းပိုက် နိုင်သ
လို ညှို့အား ရှိလေသည် ။

ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်သွားမှန်း မသိ။ ကပျာက
ယာ မျက်လွှာချကာ သတိမြဲအောင် ကြိုးစားရသည် ။

မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီး ရှိလှတာမို့ အသက်ကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်မိပါသ
ည် ။

ဘုရားရေ ... သူ့ရဲ့ ညှို့မျက်ဝန်း အကြည့်တွေမှာ ထွဋ် လန့်လန့်ဖျပ်
ဖျပ်နှင့် အသက်မရှူရဲဘဲ အောင့်ထား မိပါရောလား။

နှုတ်ခမ်းတွေပင် ခြောက်သွေ့ လာသလိုပါ။

"သားရယ် ဒီလောက် ဆိုချင်တာ ဆိုပါစေကွယ်"

ကန့်ကွက်ချင်သော သူ့သဘောကို မေမေက ရိပ်မိလေသည် မို့ သူ့ကို
နှစ်သိမ့်လာ၏။

နိုင်သန့်ရှင်းက သူမဆီမှ အကြည့်လွှဲကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်
သွားပြီး တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေမိလေသည် ။

သူ့ကို တအံ့တဩလေး မော်ကြည့်ပုံက သူ့ရင်ထဲအထိ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက် သွားသလို ရှိလေသည် မို့ တော်တော်နှင့် အကြည့် မလွှဲနိုင်ဘဲ တွယ်ငြိနေမိသည်။ ။

သူ ဘယ်လို ဖြစ်သွားပါလိမ့်။

ပြန်လည် ဆန်းစစ် ကြည့်တော့ ရင်ထဲမှာ နွေးထွေး တိမ်းမှုး လာရသည်။ ။

"ဟူး"

သက်ပြင်းမော တစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာ ချမိ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ လွှဲဖယ် မရအောင် ချိတ်ဆက် တွယ်ငြိမိသော မျက်လုံးများကို မေမေ အကဲခတ် နားလည် သွားပြီလား။ ရိပ်မိပြီလား။

နိုင်သန့်ရှင်း ခပ်ရှက်ရှက် တွေးမိလေသည်။ ။

"စူး သွားအိပ်တော့မယ် အန်တီ"

စူးက မိန်းကလေးမို့ ရှက်စိတ်မွန်ကာ ရှောင်ထွက်ဖို့ ဦးဆုံး ကြိုးစားလေသည်။ ။

"အေးကွယ် အေး အေး"

မေမေလည်း မတားမြစ်ပါ။ စူး အနေခက်မှာ စိုးလှသည်။ ။

စူးက သူ့ဆီ တစ်ချက်မှ လှမ်းမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ မျက်လွှာ ချကာ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

ထွဋ် နှလုံးသားတွေ ဘာလို့ သည် လောက် လွယ်လွယ် တိမ်းမှုး လှုပ်ရှား သွားရသလားကွယ်။

ခက်လိုက်တာ။

ရင်ထဲမှာ ခုထက်ထိ နွေးရှူလှိုက်ခုန်နေတုန်း။ ရှက်စနိုး ပြုံးကာ အ
ခန်းထဲ ဝင် လာပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲချသည် ။

ပျော်သလိုလို၊ ရယ်ချင်သလိုလို၊ ရှက်သလိုလို။

ရော့ဖြမ်းနေသော ခံစားမှုက ရင်တစ်ခုလုံးကို မွေ့နှောက် ပြောင်းဆ
န် နေလေသည် ။

***

အခန်း(၂)

မနက် အစောကြီး နိုးလာတာမို့ ထွဋ်က အန်တီခင်မမနှင့် နံနက်စာ အတွက် ဝိုင်းဝန်း ကူညီပေးမိပါသည်။ ။

အန်တီခင်မမက ပေါင်မုန့်ကို စက်ကလေးထဲ ထည့်ပြီး မွေးကြိုင် ကာ စားချင်စဖွယ် ဖြစ်အောင် စီမံပြုလုပ်နေသည်။ ။ ချို(စ်)ညှပ်ထား သော ပေါင်မုန့် ပူပူကြွပ်ကြွပ် ကလေးက တကယ့်ကို အရသာရှိလျက်။

"အန်တီက သိပ်တော်တာပဲနော်၊ အရမ်း စားလို့ ကောင်းတာပဲ"

စိတ်ထဲရှိသလို ဆိုမိသည်။ ။ အန်တီဘေးမှာ ကူညီတာက နည်းနည်း ဟိုဟာလေး မြည်းလိုက် သည် ဟာလေး စားလိုက် လုပ်နေတာက များများ။ ။

"ဒါ ဘာများ ခက်လို့ လဲ သမီးရဲ့ "

အန်တီကလည်း ထွဋ် ဘေးနား လာပြီး ရှုပ်နေတာကိုပဲ အင်မတန်မှ သဘောကျနေပုံ။

"အစကတည်းက စူး အန်တီသမီး ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ"

ရင်ထဲ ရှိနေတာလေးက နှုတ်ဖျားကနေ ခုန်ပေါက် ထွက်ကျလာသ ည်။ ။ အန်တီခင်မမက ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ပြင်ဆင်နေရာမှ ရပ်တန့်လျက် စူး ဘက်ငဲ့ကာ ကြည့်လာသည်။ ။

"အခုလည်း အန်တီသမီးပဲ"

မျက်နှာလေး ငယ်နေသော စူးကိုကြည့်ကာ ဒေါ်ခင်မမ ရင်ထဲ မကောင်းလှ။ အားပေးစကားကို ချက်ချင်း ဆိုမိလေသည်။ ။

သူကလေး စိတ်ထဲ ဘယ်လို အားငယ်မှုမှ ကိန်းဝပ် မနေစေချင်။ ပျော်ရွှင် ကျေနပ် နေတာလေးကိုပဲ အမြဲ မြင်ချင်လှသည်။ ။

"စူး ပြန်တောင် မပြန်ချင်တော့ဘူး"

ထွဋ်အသံလေးက ငိုသံတစ်ဝက် စွက်နေခဲ့ပြီ။ သည် ကနေ ပြန်ရမည့် အချိန်သည် လှပသော အိပ်မက်တစ်ခု လန့်နိုးရမည့် အချိန်နှင့် အလားသဏ္ဌာန် တူလှစွာ ထွဋ် စိတ်ကို နှောင့်ယှက် နေပါသည်။ ။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ပျော်ရွှင် ကျေနပ်သမျှသည် တစ်ပတ်ပြည့်သော အချိန်မှာ သူ့အလိုအလျောက် ရပ်တန့် ပျောက်ဆုံးရသည်။ ။ ထွဋ်အဖြစ် ကလည်း ဆိုးရွားလွန်းလှပါဘိ။

"အန်တီကလည်း မပြန်စေချင်ပါဘူး၊ ခဏတော့ သည်းခံလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ မမမြိုင်ကို အန်တီရအောင် ပြောပါမယ်"

ထွဋ် စကားတွေကြောင့် အန်တီ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားရတာကို နောင်တ ရမိပါသည်။ ။ ချက်ချင်းပြ ဟန်ဆောင် ပြုံးလိုက်မိရင်း ...

"အင်း စူး နေနိုင်ပါတယ် အန်တီရဲ့ "

ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆိုမိသည်။ ။ အန်တီကိုလည်း ပဲ စိတ်ထိခိုက် စေချင်ပါ။ ထွဋ် ရင်ထဲက စေတနာ အမှန်ကို ထွဋ်ပဲ သိပါသည်။ ။

"သူတို့ ကလည်း သိပ် ဆိုးဆိုးရွားရွား မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ"

ထွဋ်၏ ဖာထေးသော စကားလေးများကို ဒေါ်ခင်မမက ရင်နာနာနှင့်

နားထောင် နေရသည်။ ။

ဘယ်လိုကြောင့်ရယ် မသိ သူကလေး ရင်ထဲကို ဒေါ်ခင်မမ ဟင်းလင်းပွင့် မြင်နေရသည်။ ။ သိနေသည်။ ။

နှလုံးသားချင်းက မမြင်ရသော ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ဆက်သွယ်ထားသလို နှုတ်ဖျားက ဖွင့်မပြောလည်း ဘဲ အလိုအလျောက် သိနေသည်။ ။

"မနက်ဖြန်ဆို စူး ပြန်ရတော့မှာ အန်တီရဲ့ "

သူများ အိမ်က ခေါ်ယူ မွေးစားထားသော ကောင်မလေးကို ချက်ချင်းကြီး ယူထားလိုက်ဖို့ ရာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ ဒေါ်မြိုင်မြိုင်ခတို့ ကျေနပ် သဘောတူမှ သာ။

ဒေါ်ခင်မမ ဘာလုပ်ပေးရမှန်းကို မသိတော့ပေ။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့က ထိုကလေးမကို အပျောက်မခံနိုင်။ သူကလေး ပြန်သွားလျှင် ခင်မမ ဘယ်လို ကျန်ရစ်ခဲ့ရမလဲ။

ထွဋ်က ဒေါ်ခင်မမခါးကို နောက်ဘက်မှ ဖက်တွယ် ထားလျက် ကျောပြင်မှာ ပါးလေး ကပ်ထားမိသည်။ ။

အန်တီ ခင်မမနှင့် မခွဲချင်ပါ။ အန်တီ ခင်မမ၏ အရိပ်သည် ထွဋ် အတွက် လုံခြုံ အေးမြလွန်းလှသည်။ ။ နွေးထွေး လှိုက်လှဲလွန်း လှသည်။ ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒေါ်ခင်မမကို ထွဋ် ချစ်မိလေသည်။ ။

မျက်နှာ သုတ်ပဝါကို ပခုံးပေါ်တင်လျက် မြင်ရသော မြင်ကွင်း တစ်ခုမှာ ရပ်တန့် ငေးမော အငိုက်မိ သွားရသူက နိုင်သန့်ရှင်း။

အထူးသဖြင့် ထွဋ် ပြန်သွားလျှင် ရင်ဆိုင်မည့် အနေအထားကို ကြိုသိထားသော သူ့အတွက်တော့ သည် မြင်ကွင်းဟာ ရင်နင့်စရာ ကောင်း

လှသလို သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် ကိုလည်း ပိုပြီး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ်စေပါသည်။ ။

စူးကို သူ ပြန်မပို့နိုင်ပါ။ ဘယ်အချိန် တွေးတွေး သေချာလှသည်။ သူ ရပ်နေတာကို မေမေက မြင်သွားသောအခါ စူးကို တစ်ခုခု ပြောလိုက်ပုံ ရယ်။ စူးက ကျောမှာ ကပ်ထားသော မျက်နှာလေး အသာမကာ မျက် လုံးလေး ထောင့်ကပ်ပြီး သူ့ကို ခိုးကြည့်လာ၏။ ပြီးတော့ အသံမထွက်ဘဲ တစ်ခုခု ရေရွတ်လိုက်တာ သိသည်။ ။

"သားက မနာလို ဖြစ်နေပြီ သမီးရဲ့ "

စူး စွပ်စွဲချက်ကို မဖြေရှင်းဘဲ ကျေနပ်စွာ ရယ်နေဖြစ်သည်။ ။ ဟုတ်ပါသည်။ ပုပ်စပ်စွာ မနာလို လိုက်လံ တားဆီး ပိတ်ပင် နေတာသည် နှလုံးသားက သူမကို စိတ်မချနိုင်ခြင်း တစ်ခုတည်း ကြောင့်ပါ။ ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ လူတကာ ဝိုင်းကြည့် အားပေးနေမည့် အဖြစ်ကို သူ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည် မရှိပါ။

မေမေ သူမကို ချစ်နေတာကိုဖြင့် သူက မနာလို ဖြစ်ဖို့ ဝေးစွာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသူပါ။ ညီမလေးနှင့်တူသော ကောင်မလေးမို့ စတွေ့ကတည်းက တရင်းတနှီး ကျွမ်းဝင်လှသည်။ ။ နည်းနည်းမှ စိမ်းသက်မနေ။ သူကလေးကသာ တင်းမာခဲ့စွာ ဆက်ဆံခဲ့တာ။

ဒါကိုလည်း သူ စိတ်မဆိုး ဗွေမယူရက်ပေ။ ခွင့်လွှတ် ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

"မေမေ သတိထားဦး၊ ဘာလို့ ချွဲနေမှန်း လေ့လာ အကဲခတ်ဦး"

သူ့စကားကို ထွဋ်က မကျေနပ်ပါ။ ထွဋ် မကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ရတာကို သူ ပျော်သည်။ ။ ဒေါသ ဖြစ်သွားသော မျက်လုံးလေးတွေကို ခပ်ကြာကြာ ကြည့်နေမိ၏။

ထွဋ်က

"ဟွန်း"

ဟု ရေရွတ် မျက်စောင်း ရွယ်ကာ တစ်ဖက် လှည့်သွားလေသည်။ ။

သူ့ရင်ထဲ တရှိန်းရှိန်း နွေးလာ၏။ ထွဋ်ကို ကောက်ယူ ပွေ့ချီ ပွေ့ယမ်း ပစ်လိုက်ချင် တော့သည်။ ။

"သားရေ မကြာနဲ့ နော်၊ မုန့်စားရအောင်၊ ဒီမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

မေမေက သူ့ကို သတိပေးစကား ဆို၏။ လူနှင့်စိတ်နှင့် မကပ်ဘဲ အတွေးတွေ လွန်နေတတ်တာကို မေမေ သိနေရောသလား။

"သမီး ကော်ဖီကို ဓာတ်ဘူးထဲထည့်၊ အပူလောင်မယ်နော်၊ အန်တီ အပေါ်ခဏ တက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

အန်ကယ်ဦးမောင်ကို သွားနှိုးတော့မှာ ထွဋ် သိပါသည်။ ။ ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိပြီးမှ ထွဋ် သတိပြုမိ သွားရလေသည်။ ။

သည် အိမ်ကို ရောက်လာမှ ထွဋ် အပြုံးတွေဟာ အင်မတန် လတ်ဆတ် ပေါ့ပါးလွန်းလှ ပါရောလား။ ထွဋ် ရင်ထဲမှာ လည်း ဘယ်လို ဝေဒနာမှ မရှိ။ ပကတိ လန်းဆန်း တက်ကြွ နေလေသည်။ ။

သည် လောက် သာယာ မက်မော လာစဖွယ် ကောင်းလွန်းသည့် အိပ်မက်မှ ထွဋ် နိုးထ မလာချင်တော့ပေ။ တစ်သက်လုံး ဆက်မက် နေချင်တော့သည်။ ။

ဓာတ်ဘူးထဲကို ကော်ဖီထည့်ပြီး ခုံတစ်လုံးမှာ ငိုငင်တွေ့စွာ ထိုင်နေမိပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ ပျောက်တစ်ဝက် ညှိုးတစ်ဝက် ကြည်နူး လာလိုက် ကြေကွဲ သွားလိုက်နှင့် လွန်ဆွဲ နေသည် မို့ ကြာတော့ အလိုလို နှိုးခွေအားလျော့ လာရသည်။ ။

သွေးသား မတော်စပ်သော သူစိမ်းတွေက ခုလောက် ကောင်းမွန် ဂရုစိုက်ကြသော အခါ မျက်ရည် လည်မိသည် အထိ ကြက်သီး ထမိသည် အထိ အံ့ဩမှ င်တက် ရပါသည်။ ။

ထွဋ်ကို မျက်လှည့်ပြ နေသလား ဟု ပင် အောက်မေ့ မိလေသည်။ ။ ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ နေရတာကိုပင် စိတ်ထဲ မယုံချင်လှ။

ခုံတစ်လုံးကို စားပွဲအောက်က ဆွဲထုတ်လိုက်သော အသံကြောင့် ထွဋ် အတွေးစတွေ ပြတ်ထွက်ကာ မော်ကြည့်မိသည်။ ။

ဆံပင်စပ်တွေမှာ ရေစိုနေပေမဲ့ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ဖွေးသန့်ကာ နီရဲသော နှုတ်ခမ်း တစ်စုံနှင့် တောက်ပသော စူးရှ မျက်လုံးများ။ ။

မနက်မိုးလင်းစမှာ သူ့ပုံစံက အင်မတန်မှ ကြည်လင် လန်းဆန်းလျက် အရာရာကို ကျေနပ်နေပုံမျိုး။ ထွဋ် မနက်ဖြန် ပြန်ရမှာ ကို သူ မေ့နေသလား။

ဒါမှ မဟုတ် ထွဋ် ရှိနေခြင်း မရှိနေခြင်းဟာ သူ့အတွက် အရေးမပါသော ကိစ္စ တစ်ခုများ လား။ ထိုအတွေးက သူ့ရင်ကို စူးအောင့် နာကျင်စေလှသည်။ ။

သည် ထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက် စေချင်သည်။ ထွဋ် ပြန်တော့မှာ ကို နည်းနည်းပါးပါး ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထိခိုက် စေချင်၏။ ဘာမှ မဖြစ်သလို နေစိမ့်တာကို ထွဋ် နှလုံးသားထဲက မခံစားနိုင်။ ငိုချင်လာသည် အထိပါ။

"မေမေတို့ က တော်တော်နဲ့ ဆင်းလာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ စူး ဗိုက်ဆာရ င် စားနှင့်ပေါ့၊ ပြန်မပြောပါဘူး"

ရယ်သံ တစ်ဝက်နှင့် နောက်နိုင် သေးတာကို အံ့ဩလွန်းစွာ ငေးကြည့် နေမိသည် ။

"စူး"

သူ စူးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေပြီးမှ ...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ဟု မေးလာသည် ။ ထွဋ်က သက်ပြင်းလေး ရှိုက်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းပြသည် ။ ဘာကိုများ ထွဋ်က ရှင်းပြ နေရဦးမှာ လဲကွယ်။

ရှင့် ဂရုမစိုက်မှုကြောင့် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲရတာကို ဘယ်လိုများ ဖွင့်ဟ ပြောရမလဲ။ သူ့လိုပဲ ထွဋ်စိတ်တွေ ပေါ့ပါး လန်းဆန်း နေချင်ပါသည် ။

ဘာကိုမှ တနင့်တပိုး မခံစားချင်ပါ။ စောစောတုန်းက ထွဋ်ရင်ထဲ ဖြစ်နေတာတွေက တစ်မျိုး၊ စိတ်အေး လက်အေး ရှိနေသော သူ့ကို မြင်ရသောအခါ ဝမ်းနည်းနေသော စိတ်တွေက ဒေါသနှင့် လောင်မြိုက်ကာ ရင်ထဲဆူဝေ ကျွမ်းလောင် လာရသည် ။ ကြေကွဲခြင်း အသွင်ကနေ ခံပြင်းခြင်း အခြေအနေသို့ ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းလဲ သွားရလေသည် ။

"စူး မနက်ဖြန် ပြန်မယ်"

ထိုစကားကို ပြုန်းစားကြီး ချပြောပစ်လိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲ မေ့လျော့နေလျှင်လည်း သတိရသွားစေဖို့ ရည်ရွယ်ပါသည် ။

သို့သော် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။ သူက အပြုံးပင် မပျက်ဘဲ ခေါ်

င်းတစ်ချက် ညိတ်သည်။ ။

"ဘယ်အချိန် ပြန်လာမှာ လဲ"

"မသိဘူးလေ၊ အန်တီ ဘာမှ မပြောသေးဘူး"

"အင်း မေမေ လိုက်ပို့ ခိုင်းတဲ့ အချိန် လိုက်ပို့မှာ ပေါ့"

နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်း စေ့မိလျက် ပြောစရာ စကားပင် မရှိတော့ သည့်နှယ်။ လွယ်လွယ်ကလေး ပြောတတ်သော သူ့ကို ယူကျုံးမရဖြစ်စွာ ကြည့်နေရုံသာ။

"စူးက ပြန်ချင်နေပြီလား"

"အင်း ဟိုမှာ အရမ်း ပျော်တယ်"

ရွဲ့ပြီးဖြေလိုက်တာကို သိသလို သူရယ်နေသည်။ ။

"ဟုတ်မှာ ပါ ပျော်မှာ ပေါ့၊ အန်တီမြိုင်တို့ က သဘော ကောင်းပါတယ်၊ ဟဲ ဟဲ စူး လွမ်းနေမှာ ပေါ့၊ သတိရမှာ ပေါ့"

သည် လိုကျတော့လည်း ထွဋ် ခံစားမှုတွေကို သူ သိပြန်ပါရော။

ခန့်မှန်းရ ခက်လိုက်တာ။ နားလည်ရ ခက်လိုက်တာ။ လျှို့ဝှက်စွာ နေတတ်ပြီး ရင်ထဲရှိတာကို သိုဝှက် သိမ်းဆည်း ထားတတ်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုမှ ထွဋ် နှလုံးသားက ပူနွေးစွာ လှိုက်ခုန်ပြီး ငြိတွယ် မက်မော နေမိပြီလား။

"မနက်ဖြန် လိုက်ပို့မယ်နော် စိတ်ချ"

ဒါ တမင် ထွဋ် ရွဲ့လိုက်တာပါ။ သို့ပေမဲ့ စိတ်မဆိုးမိဘဲ ထွဋ် ရယ်မိပါသည်။ ။ ကြုံတွေ့ရမည့် အခက်အခဲကို နားလည် ပေးနိုင်ပုံရသော စကားတွေပါ။

သူဟာ သူမအတွက် ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်ပါ။ သူမစိတ်ကို တစ်ခဏချင်းမှာ ပင် ပျော်ရွှင်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည် ။ ကျေနပ် သွားအောင် ပြောတတ်သည် ။

"ဒီလောက်ထိ သိနေရင် အန်တီမြိုင်တို့ နဲ့ လာနေပါလား"

"အဟား ဒီလိုတော့ သင်ခန်းစာ မပေးချင်ပါနဲ့ စူးရယ်၊ စကားပြောရ တာ လက်ပေါက်ကတ်တယ်၊ ခွကျတယ်၊ အသားလွတ်နေရင်း မာနက လည်း ကြီးနေသေးတယ်၊ ဆက်ဆံရေးက သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊ စူးကို ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုနေလဲ မသိဘူး၊ သမက် တော်ချင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတောင် အထက်စီးက ဆက်ဆံတာ"

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်တာကို လှေကားမှ ဆင်းလာသော အန်တီခင်မမက ကြားသွားပြီး

"ဟဲ့ သား၊ လူကြီးကို ဘယ်လို ပြောနေတာလဲ" ဟု တားရှာပါသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ရယ်ကြသည် ။ ဒေါ်ခင်မမ "ဟင်း"ဟု သတိပေး၏။

"စားတော့လေ၊ ဟိုမှာ သားဖေဖေ လာပြီ"

အန်တီခင်မမက ကော်ဖီဓာတ်ဘူးထဲမှ ကော်ဖီကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ထည့်ပေး၏။ ထွဋ်ကို မိသားစုဝင် တစ်ဦးလို သဘောထားပေးတာကို သိမ့်ခနဲ ကြည်နူးမိသည် ။

ရွာက ခေါ်ထားသော အိမ်ဖော် ကောင်မလေး ဟု သာ သိကြပေမဲ့ သူတို့ နှလုံးသားက ထွဋ်အပေါ် နွေးထွေး လှိုက်လှဲလွန်းပါသည် ။

ထွဋ်ဆိုသော "ဝေထွဋ်သာ"ဟာ "ထွဋ်" ဂေဟာ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတာ လုံးဝ သိပုံမရ။

ဒေါ်မြိုင်မြိုင်ခ ပြောထားသော "ပူစူး" အဖြစ်ပဲ သိကျွမ်းရတာတောင် မှ သူတို့ စိတ်သဘောထားက ပြည့်ဝလွန်းပါလား။

"သားရေ ဧည့်သည် ၊ စံပယ်တဲ့ "

ကြီးကြီးစိန်က နိုင်သန့်ရှင်းကို လာပြောပါသည် ။ နိုင်သန့်ရှင်းက ဝမ်းသာအားရနှင့်

" လာပြီ ကြီးကြီး၊ လာပြီ" ဟု ဆိုကာ ချက်ချင်းပဲ ပြေးထွက် သွားသည် ။

သွက်လက် တက်ကြွလွန်းတာကို လိုတာထက်ပိုပြီး အကဲပါတာကို ထွဋ် အမြင်ကတ် သွားသည် ။ ဘယ်က ကောင်မလေးမို့ သူနှင့်ဘယ်လို ပတ်သက်သူမို့ အဲဒီလောက်တောင် ပျာယာခတ် သွားရတာလဲ။

နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကာ မဲ့မိသည် ။ ပိုကိုပိုတာ။ မုန်းစရာ။ ကော်ဖီ သောက်ပြီးတော့ ထွဋ်က မသိမသာ ဧည့်ခန်းဘက် လျှောက်လာမိသည် ။ မိန်းကလေးဆိုတာ စပ်စုတတ်ပါသည် ။ ဒါဟာ မိန်းမ ဗီဇ။ ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ခက်လှသည် ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်က စိတ်ဝင်စားနေမိသော သူ့အပေါ် ပိုပြီး စပ်စုတတ်ချင်သည် ။ အဲဒီလူအကြောင်းကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် အတွင်းကျကျ သိချင်စိတ် ကဲနေတတ်သည် ။

"စံပယ်" ဆိုမှ တော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပဲ ဆိုတာ သိ၏။ သိသလိုပဲ ဟုတ်နေသည် ။ ခါးလယ်လောက်ရှိမည့် ဆံပင်စင်းစင်းလေးကို ယမ်းကာ ယမ်းကာနှင့် ကိုယ်နေဟန်ထားက နွဲ့နောင်းလွန်းပါတိ။ သူ့မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာ ပြုံးနေပုံမှာ ချိုအီလွန်းသည် ။

နိုင်သန့်ရှင်းက "စံပယ်" လက်ထဲ ပွေ့ချီထားသော အမွှေး စုတ်ဖွား ခွေးကလေးကို လိုက်စပြီး ရယ်နေသည် ။

"ကိုနိုင်ရယ် အသည်းအသန် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ဒီလိုပါပဲ"

"ကဲ ပြော၊ ဘာတွေ အရေးကြီးနေတာလဲ"

"ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

နိုင်သန့်ရှင်းက မလှမ်းမကမ်းမှာ စူးရောက်နေတာ သိပြီမို့ ပြောရခက်လှ၏။

"မေမေ့ပန်းတွေ ပွင့်ပြီဟ၊ အဲဒါ နင့်ကိုပေးချင်လို့ "

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ"

စံပယ်က ဘယ်တော့မှ ပန်းမကြိုက်တတ်ပါ။ ဒါကို နိုင်သန့်ရှင်းလည်း သိထားပါသည် ။ တမင် ခြံထဲရောက်အောင် ခေါ်ရတာ။ ဧည့်ခန်းမှ စူးရှိနေသည် ။

"လာပါဟ၊ အမှတ်တရပေါ့"

စံပယ်လက်ထဲက ခွေးစုတ်ဖွား ကလေးကို ပြောင်းယူပွေ့ချီ မွှေ့ယမ်းကာ ဆင်းသွားသော နိုင်သန့်ရှင်း နောက်ကို စံပယ်က ထက်ကြပ်မကွာ။ ထွဋ် နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း မနေတတ် မထိုင်တတ် ကျန်ရစ်၏။

"အင်း"

ဒေါသနှင့် အပေါ်ထပ် အခန်းရှိရာ တက်လာခဲ့မိသည် ။ စိတ်ပါလွန်းသော အသံကြီးကို မုန်းသည် ။ ဂရုစိုက်လွန်းသော ဟန်မူရာကိုလည်း မုန်းသည် ။

ခွေးကလေးကို လက်ပြောင်း ပွေ့ချီတာကိုလည်း မုန်းသည် ။ ဆံပင်မည်းမည်း စင်းစင်းတွေ လှုပ်ခါနေတာကိုလည်း မုန်းသည် ။ မြင်မြင်သ

မျှ မုန်းသည် ။ အားလုံး မုန်းသည် ။ သိပ်ကို မုန်းပါသည် ။

ခုတင်စွန်းမှာ ဂုန်းခနဲ ထိုင်ချကာ အသက်ရှူသံပင် မြန်နေသည် ။

တယုတယ ပန်းပေးဖို့ များ ခေါ်ရသလား။ စေ့စေ့တွေးမိတော့ ရင်ထဲ
တူးခါးသွားသည် ။ ချက်ချင်းပဲ ထပြန်ချင်သည် ။

ထွဋ် မပျော်တော့ပေ။ အခန်းတံခါး ပိတ်ပစ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲချ၏။

စောစောကမှ နိုးတာမို့ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲတာက ငြီးငွေ့ ကျောပူချင်
သည် ။ ဆက်လှဲနေရင် ခေါင်းကိုက် လာမည်လားပင် မသိ။

ဇွတ်မှိတ် အိပ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

"သမီးရေ ပူစူး၊ သမီး"

ခေါ်သံလည်း ကြားသည် ။ တံခါး ခေါက်သံလည်း ကြားသည် မို့ မ
နေသာဘဲ တံခါးဖွင့်ပေးရ၏။

"ဟင် အိပ်နေတာလား"

"ပျင်းလို့ "

"အန်တီနဲ့ ဈေးလိုက်မလား"

"လိုက်မယ်"

အခုချိန်မှာ ဘယ်ပဲသွားရ သွားချင်ပါသည် ။ အိပ်ရာထဲမှာ မနေချင်။
အခန်းထဲမှာ မနေချင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြင် ထွက်လိုက်ရလျှင် သက်
သာပါမည်။

"ဒါဆို အဆင်သင့် လုပ်တော့လေ၊ အန်တီ အောက်က စောင့်နေမယ်
နော် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ချက်ချင်း ဆင်းလာမယ်"

စူးက တီရှပ်အနက်ကလေး ဝတ်ထားတာမို့ ဂျင်းကုတ် လက်ရှည်ကလေးကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ။

မျက်နှာကတော့ ဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင်ထား ဟန်ဆောင်ထား ပုပ်စပ် တင်းမာနေမှာ သေချာ၏။

ဧည့်ခန်းကို ဆင်းလာတော့ အန်တီခင်မမက သူမကို သေချာ ကြည့်သည်။ ။

"ခဏ စောင့်ရဦးမယ် သမီးရေ၊ သားက ဧည့်သည် နဲ့ စကားပြောနေတုန်း၊ သူ့ကို လိုက်ပို့ ခိုင်းရမယ်"

ထွဋ်က အန်တီဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ မျက်နှာလေးက မှုန်မှုန်တင်းတင်း။

"သား သူငယ်ချင်းလေးက မတွေ့ရတာ ကြာတော့ စကားကြော ရှည်နေတယ်"

ဟု အန်တီက ရယ်မော နေခဲ့သေးသည်။ ။ ထွဋ်ဖြင့် မရယ်နိုင်ပေါင်။ ရင်ထဲမှာ ပုရွက်ဆိတ် တက်သလို ယားကျိကျိနှင့် တွေ့ရာလူကို ကုတ်ဖဲ့ ပစ်ချင်သည်။ ။ အူထဲ အသည်းထဲကကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေမိတာ။

စံပယ်ဆိုသော ကောင်မလေးကို သူ အရေးတယူ ရှိလွန်းလှပါလား ဟု အားငယ် ကြေကွဲစိတ်လည်း ဖြစ်ရလေသည်။ ။

"သူတို့ တော်တော် ခင်ကြလားဟင်"

ရင်ပူစွာ မေးမိသည်။ ။ မေးမိပြီးမှ ဘာတွေများ ကြားရမလဲဟု ကြောက်လန့် နေဖြစ်သည်။ ။

ထွဋ်စိတ်တွေရယ် ဘယ်လို တွေးပါလိမ့်။

"ခင်တာပေါ့၊ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ၊ သားက ဘာကိစ္စ အရေးကြီးလဲ မသိပါဘူး၊ ညက စံပယ်လေးဆီ ဖုန်းသုံးလေးငါးခါ ခေါ်နေတာ"

"ဪ ဪ"

ခြံထဲမှာ ပွင့်နေတဲ့ ပန်းတွေကိစ္စပေါ့ အန်တီရယ်။

"သူတို့ ချင်း သိပ်ခင်ကြပါတယ်၊ ဘာမဆို တိုင်ပင်နေကျ"

ဒေါ်ခင်မမက သူမအတွေးကို မသိရှာဘဲ ဆက်လက်၍ ရိုးသားစွာ ရှင်းပြ နေလေသည်။ ။

"နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ဗညားတဲ့ ၊ ညက အဲဒီ တစ်ယောက်ဆီလည်း ဖုန်းဆက်တာပဲ၊ ဘာတွေ ကျိတ်တိုင်ပင် နေသလဲ မသိပါဘူး"

ထွဋ် သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ ရှိုက်ဖြစ်သည် ။ မျက်လုံးလေးတွေက မျှော်လင့်ချက် မှီ န်ဖျော့ကာ ငေးရီရီ။

တိုတောင်းလှတဲ့ အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ ထွဋ်၏ ယုံကြည်မှု စွမ်းအားက မြင့်မားလွန်းလှပါ ရောလား။

သူ့အကြောင်းတွေ ဘာမှ မသိသေးဘဲ ယုံနေမိသည်။ ။

ထွဋ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မိတာ သူ့မျက်ဝန်း တစ်စုံပါ။ နှလုံးသားထဲ အထိ ယုံကြည်သွားအောင် သူ ကြည့်တတ်ပါသည်။ ။ သူ့အကြည့်မှာ ဒေါသတွေ လျှော့ခနဲ ပြေကျရပါသည်။ ။

ခုတော့ ထိုမျက်လုံးများကို ထွဋ် မယုံမရဲ ရှိလှ၏။ သူဟာ ထင်ထား

သလောက် သူမအပေါ် လေးလေးနက်နက် ရှိပါရဲ့ လား။

ယုံကြည်ဖူးသော မျက်လုံးများကို တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့် ရ ပါတော့မည်။

"သား ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ ဆိုတော့ မဖြေဘူး၊ ရယ်နေတယ်"

အန်တီခင်မမက ထွဋ် မျက်နှာလေးကို လှည့်ကြည့်ကာ အကဲခတ်မိ သွားပြီ။

ထွဋ်အဖြစ်က ဆိုးရွားလွန်းလှသည် ။ ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်ပင် နေ လို့ မရ။ တကယ်ဆို ရင်ထဲ ဘာရှိရှိ မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်စရာ မလိုပါ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန် အတွက် စဉ်းစား နေမိလို့ ပါ"

အမှန်ကို ဝန်ခံလို့ မှ မဖြစ်ဘဲလေ။ ညာလိုက်ရသည် ။ ညာလိုက်တာ ကလည်း ယုတ္တိ ရှိနေတော့ ယုံသည့်လူက ယုံပါသည် ။

ထွဋ် ရင်ထဲမှာ တော့ ဝေဒနာတွေ တနင့်တပိုး။

ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ ထွဋ်က ငိုချင်သူ မဟုတ်ပေ။

မျက်ရည်ကျ ခံစားရမှာ တစ်ခုကို အင်မတန် မုန်းလွန်းလှသည် ။

***